

Arrest

nr. 68 811 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeens origine te zijn. U woont in Grozny in Tsjetsjenië. U heeft één zoon M. K. (...) (O.V. (...)). In 1991 gaat u van uw werk naar huis. Onderweg botst u op medestanders van Dudayev. Als Tsjetsjeens patriot laat u door hen een stempel in uw paspoort van de Sovjetunie zetten. Die stempel duidt op uw Tsjetsjeense afkomst. Hoewel het paspoort kort daarna niet meer geldig is, heeft u sindsdien nooit een ander paspoort gehad. U bent het Sovjetpaspoort nooit gaan inruilen voor een paspoort van de Russische Federatie omdat u vreest dat de autoriteiten er u wegens de stempel van zullen beschuldigen een rebel te zijn. Daarmee heeft u echter nooit iets mee te maken gehad. In 1993 scheidt u van uw vrouw A. U. (...). Vanaf dan woont u alleen

met uw zoon. In 2005 verlaat u Tsjetsjenië samen met uw zoon. Met de wagen gaan jullie naar Oekraïne waar jullie zich in het dorp Boyarka vestigen, vlakbij Kiev. Daar blijven jullie bijna vijf jaar illegaal. Zonder problemen ondervonden te hebben, verlaten jullie eind 2009 Oekraïne. De reden voor uw vertrek uit Oekraïne lag in het feit dat u meende dat u geen verblijfsdocumenten zou krijgen en dat men er moeilijk werk kan vinden. Met een personenauto rijden jullie naar België waar jullie op 11 december 2009 toekomen en asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel paspoort van de Sovjetunie, uw origineel Russisch werkboekje en uw originele scheidingsakte.

B. Motivering

Als u zou terugkeren naar uw land, verklaart u te verdwijnen of gedood te worden door de politie en overheidsdiensten van Tsjetsjenië omwille van een stempel die in 1991 in uw oud Sovjetuniepaspoot werd geplaatst en die aangeeft dat u een Tsjetsjeense staatsburger bent (CGVS p. 4). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt echter fundamenteel ondermijnd door uw onaannemelijke verklaringen over uw paspoort en uw gevolgde reisroute. Zo verklaart u dat uw oud Sovjetuniepaspoot dat u neerlegt niet meer geldig is 'sinds misschien een jaar of 20 al, of misschien nog langer', dat u sindsdien geen ander paspoort gebruikte en dat alles eigenlijk illegaal was (CGVS p. 5). U verklaart ook dat u wel de melding kreeg dat u een nieuw paspoort (van de Russische Federatie) moest ophalen, maar dat dat niet officieel was en dat u dat hoorde van de burens. U verklaart hieromtrent niet meer precies te weten wanneer dat was, u verklaart 'het was na de eerste oorlog, toen de tweede uitbrak. Het werkt bij ons niet zoals in Europa, je krijgt geen officiële melding'. U verklaart zo'n paspoort niet opgehaald te hebben wegens de stempel die in uw oud paspoort stond (CGVS p. 6). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat in de Russische Federatie een identificatieplicht bestaat en dat iedereen ouder dan 14 jaar zich te allen tijde dient te kunnen legitimeren aan de hand van een binnenlands paspoort, een militaire kaart, een rijbewijs of elke andere identiteitskaart waar zowel een foto als de naam van de houder op vermeld staan en tevens informatie wordt gegeven over deze persoon. Uit de informatie blijkt ook dat de Russische regering in juli 1997 besloot alle nog in omloop zijnde Sovjet binnenlandse paspoorten voor 1 januari 2004 te vervangen door nieuwe Russische binnenlandse paspoorten. Daarnaast verklaart u met uw ongeldige Sovjetuniepaspoot Tsjetsjenië verlaten te hebben en illegaal naar Oekraïne en later naar België gereisd te hebben. U verklaart niet te weten welke documenten gebruikt werden toen u met de auto van Oekraïne naar België reed, niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang, niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft, op geen enkel moment identiteitscontrole gehad te hebben en geen praktische afspraken gemaakt te hebben met de chauffeur voor het geval u wel controle zou krijgen (CGVS p. 7 & p. 10). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet met welke reisdocumenten u het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben, dat u onderweg geen identiteitscontrole zou gehad hebben, dat u niets gemerkt zou hebben van een grensovergang en dat u geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval u wel ontdekt zou zijn geweest. Op basis van bovenstaande elementen ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kunnen er bezwaarlijk elementen gevonden worden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste is de situatie in Tsjetsjenië immers drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden

heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ten tweede verklaart u meermaals expliciet geen problemen ondervonden te hebben omdat u het niet eens bent met het Russisch beleid in Tsjetsjenië of als gevolg van de stempel in uw oud Sovjetuniepaspoort (CGVS p. 11-12). Bovendien is uw antwoord op de vraag waarom precies u problemen zou krijgen door die stempel ontoereikend. U antwoordt: 'misschien. Misschien hadden nog andere mensen problemen daardoor, maar ik zou niet weten wat ze overkwam'. Als u gevraagd wordt of u weet heeft van mensen die omwille van die stempel in dat oud paspoort problemen hadden, antwoordt u 'op dit moment ken ik zulke mensen niet. Misschien zijn ze gevlucht of...' en onmiddellijk daarna 'nee. Ik heb wel gehoord dat mensen gefolterd werden' (CGVS p. 12). Deze plotse wijziging in uw antwoord is niet geloofwaardig. Hierdoor bestaan er in uw hoofde onvoldoende zwaarwichtige elementen die als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

Ten derde verklaart u reeds in 2005 met uw zoon weggevlucht te zijn uit Tsjetsjenië naar het dorp Boyarka in Oekraïne waar jullie viereneenhalf jaar illegaal woonden (CGVS p. 7-10). U verklaart ook geen enkel probleem gehad te hebben in Oekraïne behalve jullie illegale status en dat u in dat land gaan asiel heeft aangevraagd voor de problemen in uw eigen land (CGVS p. 14). Als reden hiervoor verklaart u dat u illegaal was in Oekraïne. Als erop gewezen wordt dat u ook in België illegaal toegekomen bent en hier wel asiel aanvraagt, antwoordt u 'omdat men hier een vluchtelingenprogramma heeft qua asielzoekers en daar niet'. Als u erop gewezen wordt dat Oekraïne de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft, verklaart u dat u daar niet van gehoord heeft, maar van België wel. Als u gevraagd wordt waarom u pas vier jaar na uw vertrek uit Tsjetsjenië asiel aanvraagt, antwoordt u 'het is mij niet gelukt om dat meteen te doen. Je weet maar nooit wat je zal overkomen als je dat zelf ervaren hebt' (CGVS p. 14). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de gelegenheid om internationale bescherming te zoeken tegen uw problemen (in casu: in 2005 bij uw aankomst in Oekraïne) onmiddellijk grijpt en daar geen vijf jaar mee wacht in een derde land (in casu: 2009 in België).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Uw paspoort van de Sovjetunie, uw werkboekje en uw scheidingsakte bevatten louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw zoon M. K. (...) (O.V. (...)), die zich voor zijn asielaanvraag beroept op uw problemen, door het Commissariaat-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij diende een tweede beroep in tegen de hierboven vermelde beslissing bij wege van een andere raadsman. Dit beroep is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nummer 74 863. Ter zitting deed de raadsman in de laatstvermelde zaak gelden dat de raadsman die het onderhavige beroep indiende "wellicht" verstek zou laten gaan en verwees daarbij naar artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Evenwel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in persoon aanwezig was ter zitting, zodat de bedoelde bepaling geen toepassing kan vinden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt zij het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout.

Volgens de verzoekende partij heeft het Commissariaat-generaal geen grondig onderzoek verricht naar de vrees voor vervolging wegens haar Tsjetsjeense origine bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal heeft geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Zij haalt vervolgens passages aan uit het rapport van het Commissariaat-generaal "*Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheissituatie in Tsjetsjenië*" van 15 maart 2010 en merkt op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing tot een conclusie komt die tegenstrijdig is met de informatie die zij vermeldt in haar rapport van 15 maart 2010. De verwerende partij heeft, aldus de verzoekende partij, nagelaten rekening te houden met de elementen uit het rapport die de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergeeft en motiveert in de bestreden beslissing niet waarom zij geen rekening hield met deze elementen waaruit blijkt dat er toenemend geweld is, ook tegen de burgerbevolking.

Bovendien was het Commissariaat-generaal, gelet op het toenemend geweld en de toenemende vervolgingen, verplicht de situatie op de voet te volgen en in 2011 een nieuw onderzoek in te stellen naar de actuele mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal kon zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet meer baseren op het oude rapport van 15 maart 2010. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden. Bovendien is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in het licht van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en dit samengenomen met de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat voor de erkenning van de vluchtelingenstatus omdat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd. Hoewel wordt geïndiceerd op het nog complexe karakter van de situatie aldaar en de

verwerende partij eveneens melding maakt van verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen, wordt immers aangegeven dat deze schendingen divers van aard zijn, een gericht karakter hebben en Tsjetsjenen er in de meeste gevallen de verantwoordelijkheid voor zouden dragen. Deze beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt steun in de documenten “*Subject related Briefing ‘Russische Federatie/Tsjetsjenië’: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 15 maart 2010 en een “*Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*” van 2 april 2010 die aan het administratief dossier werden toegevoegd (administratief dossier, landeninformatie, stukken 1 en 2).

3.4.2. De verzoekende partij doet onder meer gelden dat dit rapport niet actueel genoeg is om tot een gedegen onderzoek van het dossier te kunnen besluiten. Daarop voegt de verwerende partij bij haar nota een update toe, gedateerd 20 juni 2011, en getiteld “*Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*”. De verwerende partij stelt dat op grond van deze update, die dateert van na de bestreden beslissing, tot dezelfde conclusie wordt gekomen als deze die werd gebaseerd op de oudere informatie.

De verzoekende partij verzet zich niet tegen de neerlegging van dit stuk.

3.4.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partij, met het citeren van een aantal passages uit de landeninformatie die de verwerende partij heeft gehanteerd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, een uiterst éézijdig beeld schetst van de totale inhoud van dit rapport. Een grondig onderzoek ervan brengt de Raad ertoe te stellen dat de verwerende partij –dat blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing- een genuanceerd doch weloverwogen beeld schetst van de situatie van Tsjetsjenen in Tsjetsjenië dat gestoeld is op informatie afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen. De verzoekende partij toont niet aan dat de conclusie die werd gemaakt na de afweging van alle elementen in het document, niet correct zou zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. Bovendien blijkt uit het recentere document van 20 juni 2011, dat thans in overweging kan worden genomen omdat het niet meer is dan een bevestiging van het standpunt van de verwerende partij dat reeds in het debat werd betrokken, dat daarin geen elementen worden weergegeven die dat standpunt zouden kunnen tegenspreken, integendeel. Derhalve kan de verwerende partij nog steeds worden bijgetreden waar zij stelt dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst niet volstaat voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

3.4.4. Dienvolgens dient verzoeker zijn persoonlijke en gegronde vrees blijkens zijn individueel asielaanvraag aannemelijk te maken. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

3.4.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4.6. In de bestreden beslissing –zoals hierboven geciteerd- wordt omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij heeft geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker beperkt zich in het kader van zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn asielaanvraag, hetgeen uiteraard niet van aard is om de bevindingen van de verwerende partij te ontkrachten. Naast de elementen die wijzen op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag stelt

de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker meermaals expliciet heeft verklaard geen problemen te hebben ondervonden wegens zijn antipathie voor het Russische beleid in Tsjetsjenië of als gevolg van de stempel in zijn oude sovjetpaspoort, en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds in 2005 is weggevlucht uit Tsjetsjenië met zijn zoon, viereneenhalf jaar illegaal in Oekraïne heeft gewoond, verklaart geen enkel probleem te hebben gekend in Oekraïne, doch vijf jaar heeft gewacht, met name tot 2009 bij aankomst in België, om asiel aan te vragen, wat afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees.

3.5. De Raad stelt vast dat geen van deze motieven door de verzoekende partij worden betwist, laat staan dat zij met concrete elementen zou aantonen dat ze in een ander daglicht zouden moeten worden gesteld. De Raad meent dan ook dat op grond van de hierboven weergegeven pertinente motieven, die alle steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij geen geïnduceerde vrees voor vervolging heeft aangetoond.

3.6. Wat betreft de aanspraak die de verzoekende partij meent te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden gesteld wat volgt :

3.7. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de afkomst volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij dit risico loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007).

3.8. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.9.1. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.9.2. In de bestreden beslissing werd reeds geoordeeld dat, wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen, dat de gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds voornamelijk geconcentreerd zijn in de zuidelijke bergregio's en de laatste jaren steeds minder frequent voorkomen, dat het meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten gaat, dat de ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt maar dat door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt blijft. De verwerende partij concludeert op grond van deze elementen dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4,§2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.9.3. Waar de verzoekende partij de door haar aangehaalde passages uit de landeninformatie tracht te hanteren om aan te tonen dat er in weerwil van wat de verwerende partij stelt, toch een situatie aan de gang is die kan worden gekwalificeerd als bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), dient andermaal te worden gesteld dat zij zeer selectief tewerkgaat en de aandacht afleidt van het geheel van elementen die zich in de documentatie bevindt. Verzoekende partij toont hiermee dan ook niet aan dat de verwerende partij op grond van alle informatie, aangereikt door ter zake gezaghebbende bronnen, niet kon besluiten dat er voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4,§2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.9.4. Daarbij komt nog dat de update die bij de nota werd gevoegd het standpunt van de verwerende partij niet tegenspreekt, zelfs bevestigt, in die zin dat het aantal geweldincidenten in 2010 is gedaald ten opzicht van de situatie in 2009, en de meeste incidenten nu plaatsvinden buiten Tsjetsjenië, zoals dat ook wordt bevestigd door de mensenrechtenorganisatie Memorial (SBR, p 15).

3.9.5. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat, in weerwil van het in de bestreden beslissing gestelde, zij aanspraak kan maken op de toekenning van de subsidiaire bescherming.

3.10. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS